

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de mondelinge uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 20 april 2011 in zaak nr. 11/3818 in
het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 november 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 28 januari 2011 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar opnieuw ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij mondelinge uitspraak van 20 april 2011, waarvan het proces-verbaal is verzonden op 29 april 2011, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Het proces-verbaal van deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 mei 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In de grieven, in onderlinge samenhang bezien, klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet heeft mogen afzien van het horen van de vreemdeling. Volgens de minister heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat een hoorzitting bij uitstek geschikt was om aan de vreemdeling duidelijk te maken welke stukken van belang zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag. De minister betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het op de weg van de vreemdeling ligt om met stukken te onderbouwen dat met de door hem beoogde arbeid als zelfstandige een wezenlijk Nederlands belang is gediend, welk vereiste met de uitspraak van de Afdeling van 29 september 2010 in zaak nr. 200908205/1/V2 (www.raadvanstate.nl) niet is gewijzigd. Voorts klaagt de minister dat rechtbank ten onrechte zijn verklaring in een andere zaak ambtshalve bij haar oordeel heeft betrokken, nu hij niet in de gelegenheid is gesteld daarop in deze procedure te reageren.

2.3. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), voor zover thans van belang, wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

Ingevolge artikel 3.30, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een

beperking, verband houdende met het verrichten van arbeid als zelfstandige, worden verleend aan een vreemdeling, die arbeid als zelfstandige verricht of gaat verrichten, waarmee naar het oordeel van de minister een wezenlijk Nederlands belang is gediend.

2.3.1. Volgens paragraaf B5/7.3.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), zoals die luidde ten tijde van het besluit op bezwaar en voor zover thans van belang, dient een vreemdeling voor de beoordeling van de aanvraag om advies aan de minister van Economische Zaken (hierna: de minister van EZ) met gebruikmaking van het puntensysteem ten minste een volledig ondernemingsplan, eventueel aangevuld met onderliggend onderzoek dan wel analyses, referenties van kennisinstellingen, bedrijven of partijen op de markt, referenties of contacten met arbeidsmarktinstellingen, of referenties of contacten met financiële instellingen, over te leggen.

Onder het kopje "Overige stukken" is in die paragraaf vermeld dat het de verantwoordelijkheid van een vreemdeling is om zijn aanvraag te onderbouwen met stukken en aan te tonen dat hij met zijn onderneming een wezenlijke bijdrage aan de Nederlandse economie kan leveren. Voor beoordeling volgens het puntensysteem kan een vreemdeling, in aanvulling op het ondernemersplan, onder meer de overige in de betreffende paragraaf vermelde stukken overleggen.

2.3.2. De minister heeft de vreemdeling bij brief van 7 april 2008 in de gelegenheid gesteld het bezwaar aan te vullen en geïnformeerd over de over te leggen stukken. Daarbij is gewezen op een aantal stukken dat kan worden overgelegd in verband met het door de minister van EZ uit te brengen advies in het kader van het puntensysteem en die staan vermeld in paragraaf B5/7.3.2 van de Vc 2000. Het daarop genomen besluit van 9 maart 2009 is door de rechtbank bij uitspraak van 29 september 2010 vernietigd. De minister heeft de vreemdeling bij brief van 27 oktober 2010 wederom in de gelegenheid gesteld om binnen een termijn van twee weken stukken over te leggen en vervolgens advies ingewonnen bij het onder de verantwoordelijkheid van de minister van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie werkzame Agentschap NL (hierna: het Agentschap). Bij het besluit van 28 januari 2011 heeft de minister, met inachtneming van het advies van het Agentschap van 10 december 2010 (hierna: het advies), opnieuw op het bezwaar beslist.

2.3.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, bijvoorbeeld in de uitspraak van 1 september 2010 in zaak nr. 200908821/1/H1 (www.raadvanstate.nl), is in artikel 7:2 van de Awb niet een algemene verplichting opgenomen tot het opnieuw horen bij het nemen van een nieuw besluit op het bezwaar, ter voldoening aan een uitspraak van de rechtbank, waarbij het eerste besluit op bezwaar is vernietigd, maar kan het onder omstandigheden uit een oogpunt van zorgvuldigheid noodzakelijk zijn om belanghebbenden bij het nemen van een nieuw besluit op het bezwaar opnieuw te horen.

In dit geval doen zich dergelijke omstandigheden niet voor. Dat de Afdeling, onder meer bij voormelde uitspraak van 29 september 2010, het in paragraaf B5/7.3.1 van de Vc 2000 opgenomen zogeheten puntensysteem in strijd met artikel 41, eerste lid, van het Aanvullend Protocol bij de

associatieovereenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Republiek Turkije (hierna: het Aanvullend Protocol) heeft geacht, laat onverlet dat het in artikel 3.30, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000 opgenomen vereiste van een wezenlijk Nederlands belang niet is gewijzigd. Uit die uitspraak volgt voorts niet dat paragraaf B5/7.3.2 in strijd is met artikel 41, eerste lid, van het Aanvullend Protocol. Daar het aan de vreemdeling is om aannemelijk te maken dat aan voormeld vereiste is voldaan, de minister de vreemdeling bij brief van 7 april 2008 in de gelegenheid heeft gesteld daartoe stukken als bedoeld in die paragraaf over te leggen en bij brief van 27 oktober 2010 die gelegenheid nogmaals heeft geboden, naar aanleiding waarvan de vreemdeling aanvullende stukken heeft overgelegd, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister hem uit een oogpunt van zorgvuldigheid in de gelegenheid had dienen te stellen om opnieuw te worden gehoord teneinde hem te informeren omtrent de over te leggen stukken. Het had de vreemdeling genoegzaam duidelijk kunnen zijn welke stukken relevant zijn voor een beoordeling van zijn aanvraag.

2.3.4. De rechtbank heeft een verklaring van de minister, afgelegd ter zitting in een andere zaak, ambtshalve betrokken bij de beoordeling van het beroep, zonder partijen in de gelegenheid te stellen zich hierover uit te laten. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 25 januari 2010 in zaak nr. 200909886/1/V2 gaat de bevoegdheid bedoeld in artikel 8:69, derde lid, van de Awb niet zover dat de rechter feiten aan zijn uitspraak ten grondslag kan leggen waarover partijen zich in de procedure niet hebben kunnen uitlaten.

2.3.5. De grieven slagen.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4.1. De vreemdeling heeft aangevoerd dat de minister in het besluit van 28 januari 2011 ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat met de door hem beoogde arbeid als zelfstandige geen wezenlijk Nederlands belang is gediend, omdat in het daaraan ten grondslag gelegde advies van het Agentschap ten onrechte niet is uitgegaan van een omzet van zijn onderneming van € 114.000,00 in 2010.

Uit de ten behoeve van de advisering door de vreemdeling overgelegde resultatenrekening over het jaar 2010 kan niet worden afgeleid dat de omzet van zijn onderneming in 2010 € 114.000,00 bedroeg, zoals de vreemdeling eerst in beroep heeft gesteld. Die niet onderbouwde stelling geeft geen aanleiding voor de conclusie dat de minister het besluit ondeugdelijk heeft gemotiveerd door daaraan het advies ten grondslag te leggen.

De beroepsgrond faalt.

2.5. Het betoog van de vreemdeling, onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van

19 februari 2009, C-228/06, Soysal en Savatli, (www.curia.europa.eu), dat de visumplicht een nieuwe beperking is en derhalve in strijd is met artikel 41, eerste lid, van het Aanvullend Protocol, mist relevantie. Dat arrest ziet op de visumplicht voor Turkse staatsburgers voor kort verblijf in het Schengengebied, waarop artikel 12 van de Vw 2000 betrekking heeft en niet op de vereisten voor inwilliging van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van die wet. De minister heeft de vreemdeling in het besluit van 28 januari 2011 niet tegengeworpen dat hij niet beschikt over een visum voor kort verblijf.

De beroepsgrond faalt.

2.6. Het betoog van de vreemdeling dat de minister in het besluit van 28 januari 2011 ten onrechte niet heeft gemotiveerd waarom hij niet heeft gereageerd op een brief van 17 januari 2011, waarin de vreemdeling heeft aangegeven niet te weten welke stukken hij diende over te leggen, kan niet leiden tot het ermee beoogde doel. Uit hetgeen onder 2.3.3 is overwogen volgt dat de minister zich in het besluit van 28 januari 2011 terecht op het standpunt heeft gesteld dat het de vreemdeling duidelijk kon zijn welke stukken hij ter onderbouwing van zijn aanvraag kon overleggen en dat hij alle relevante stukken had kunnen overleggen.

De beroepsgrond faalt.

2.7. Het inleidende beroep van de vreemdeling is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 20 april 2011 in zaak nr. 11/3818;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. Willems, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

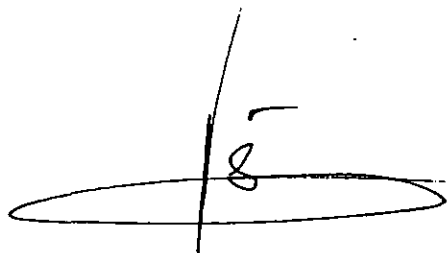
w.g. Willems
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 april 2012

412-701.

Verzonden: 17 april 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummers: AWB 11/3818 (beroep)
AWB 11/3819 (voorlopige voorziening)

V-nr:

Proces-verbaal van de mondelinge uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter van 20 april 2011

in het geding tussen:

geboren op _____ van Turkse nationaliteit, eiser en verzoeker (hierna: eiser),
gemachtigde: mr. B. Anik, advocaat te Bussum

en:

de minister voor Immigratie en Asiel,
verweerder,
gemachtigde: mr. R.C. van Keeken, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 20 april 2011. Eiser is bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde.

Met inachtneming van artikel 8:67 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) heeft de voorzieningenrechter/rechtbank (hierna te noemen: rechtbank) onmiddellijk na sluiting van het onderzoek ter zitting mondeling uitspraak gedaan. De rechtbank heeft hierbij aan partijen medegedeeld dat partijen binnen vier weken na verzending van een afschrift van deze uitspraak hoger beroep kunnen instellen.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op een nieuw besluit op bezwaar te nemen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van het geding tot een bedrag van € 1.311,00 (zegge: duizenddriehonderdenelf euro), te betalen aan de griffier van deze rechtbank (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verzoekschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 437,00 wegingsfactor 1);
- bepaalt dat verweerder aan eiser het door hem betaalde griffierecht van € 304,00 (zegge: driehonderdvier euro) vergoed.

De voorzieningenrechter:

- wijst het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening af.

Motivering

Eiser heeft zich beroepen op schending van de hoorplicht in bezwaar. Uitgangspunt is dat er in bezwaar een hoorplicht bestaat. Hiervan kan met toepassing van artikel 7:3 van de Awb slechts worden afgezien wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie.

Deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, heeft eerder bij uitspraak van 29 september 2010 het beroep (AWB 09/8392) van eiser gegrond verklaard, omdat het advies dat ten grondslag lag aan het (vernietigde) bestreden besluit was gebaseerd op het zogeheten puntensysteem dat in strijd is gevonden met artikel 41, eerste lid, van het Aanvullend Protocol. Het door verweerder hiertegen ingestelde hoger beroep is bij uitspraak van 9 november 2010 van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State ongegrond verklaard (nr. 201010325/1/V3).

Het is de rechtbank ambtshalve bekend dat verweerder bij behandeling van een ander beroep, welke behandeling dateert van na de behandeling van voornoemd beroep van eiser en waarbij eisers gemachtigde betrokken was, ter zitting naar voren heeft gebracht dat nog niet bekend is hoe en op basis van welke criteria de Minister van Economische Zaken opnieuw advies zal uitbrengen in zaken van Turkse zelfstandigen.

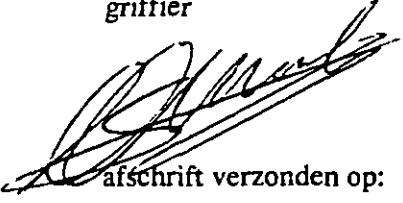
In deze zaak heeft eiser naar aanleiding van een verzoek van verweerder van 27 oktober 2010 om zijn bezwaar te actualiseren een ondernemingsplan van 10 november 2010 en een balans over 2010 overgelegd. Op 10 december 2010 heeft de minister van Economische Zaken een negatief advies uitgebracht. Bij brief van 6 januari 2011 is eiser in de gelegenheid gesteld om hierop te reageren. Bij brief van 17 januari 2011 heeft eiser aangegeven niet te weten welke stukken hij moet overleggen voor een positief advies, omdat het nieuwe beleid van verweerder hem niet bekend is. Op deze brief heeft verweerder niet gereageerd. Met eiser is de rechtbank van oordeel dat een hoorzitting bij uitstek geschikt was geweest om aan eiser duidelijk te maken welke stukken van belang zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat verweerder ter zitting niet heeft kunnen aangeven wanneer het nieuwe beleid bekend is gemaakt. Dat, zoals verweerder ter zitting naar voren heeft gebracht, eiser eerder op 14 oktober 2008 door een ambtelijke commissie is gehoord vormt geen reden om van het horen af te zien. Eiser viel destijds nog onder het oude beleid en dat gehoor heeft bovendien plaatsgevonden voorafgaand aan het vernietigde besluit.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat op voorhand geen enkele twijfel bestaat dat het bezwaar niet kan leiden tot een ander besluit. Hieruit volgt dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 7:2 van de Awb.

Waarvan is opgemaakt dit proces-verbaal.

mr. A. El Markai
griffier

mr. E.J.W. Verhaagh
rechter, tevens
voorzieningenrechter

afschrift verzonden op: 20 JUL 2011

Conc.: AEM
Coll.: FW
D: C
VK

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel,
te 's-Gravenhage,
appellant,

Tegen:
de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage,
zittinghoudende te Amsterdam
van 20 april 2011 (verzonden op 29 april 2011)
met kenmerk Awb 11/3818 en 11/3819

Inzake:

met nummer 8811.10.0075
aan te dulden als verveerder,
gemachtigde: mr. B. Anik
advocaat te Bussum (Postbus 187, 1400 AD Bussum)

Proces
Procesvertegenwoordiging

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. M.A. Pruss
070 779 7104

1. Inleiding

De Minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de Minister) komt in hoger beroep van de (mondellinge) uitspraak van de voorzieningenrechter van rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, van 20 augustus 2010 (proces-verbaal verzonden op 29 april 2011) met het nummer Awb 11/3818 en 11/3819 (*productis 1*). De voorzieningenrechter heeft in zijn uitspraak het bestreden besluit van 28 januari 2011 vernietigd en bepaald dat de Minister een nieuw besluit moet nemen met inachtneming van de uitspraak. Voorts heeft de rechtbank ten laste van de Staat der Nederlanden een proceskostenveroordeling uitgesproken.

2. Achtergronden

Verweerder heeft op 19 november 2007 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet (Vw) met als verblijfsdoel 'arbeid als zelfstandige'. Bij besluit van 28 januari 2011 heeft de Minister het bezwaar gericht tegen de afwijzing van die aanvraag ongegrond verklaard. Het hiertegen ingestelde beroep heeft geleid tot de thans aangevallen uitspraak.

3. Grieven

Grief 1

3.1 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in de aangevallen uitspraak:

"Het is de rechtbank ambtshalve bekend dat verweerder (*thans: appellant*) bij behandeling van een ander beroep, welke behandeling dateert van na de behandeling van voornoemd beroep van eiser (*thans: verweerder*) en waarbij elzers gemachtigde betrokken was, ter zitting naar voren heeft gebracht dat nog niet bekend is hoe en op basis van welke criteria de Minister van Economische Zaken opnieuw advies zal uitbrengen in zaken van Turkse zelfstandigen."

Grief 2

3.2 Eveneens ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter:

"In deze zaak heeft eiser naar aanleiding van een verzoek van verweerder van 27 oktober 2010 om zijn bezwaar te actualiseren een ondernemingsplan van 10 november 2010 en een balans over 2010 overgelegd. Op 10 december 2010 heeft de minister van Economische Zaken een negatief advies uitgebracht. Bij brief van 6 januari 2011 is eiser in de gelegenheid gesteld om hierop te reageren. Bij brief van 17 januari 2011 heeft eiser aangegeven niet te weten welke stukken hij moet overleggen voor een positief advies, omdat het nieuwe beleid van verweerder hem niet bekend is. Op deze brief heeft verweerder niet gereageerd. Met eiser is de rechtbank van oordeel dat een hoorzitting bij uitstek geschikt was geweest om aan eiser duidelijk te maken welke stukken van belang zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat verweerder ter zitting niet heeft kunnen aangeven wanneer het nieuwe beleid bekend is gemaakt. Dat, zoals verweerder ter zitting naar voren heeft gebracht, eiser eerder op 14 oktober 2008 door een ambtelijke commissie is gehoord vormt geen reden om van het horen af te zien. Eiser viel destijds

nog onder het oude beleid en dat gehoor heeft bovendien plaatsgevonden voorafgaand aan het vernietigde besluit."

- 3.3 De gegrondverklaring van deze grieven tast tevens de geldigheid van al hetgeen de voorzieningenrechter in de laatste alinea op 2 van de uitspraak en onder 'Beslissing' op pagina 1 en 2 heeft overwogen aan.

4. Toelichting op de grieven

Ten aanzien van grief 1

- 4.1 Ten onrechte heeft de voorzieningenrechter ambtshalve informatie uit een andere zaak bij de beoordeling van het onderhavige geschil betrokken. In de eerste plaats wenst de Minister op te merken dat voor zover de voorzieningenrechter hem ambtshalve bekende feiten uit een andere zaak bij de beoordeling van het huidige geschil had willen betrekken, het dan ook op zijn weg had gelegen om de Minister om een reactie te verzoeken en deze te betrekking bij zijn oordeel. Aangezien deze vraag in de onderhavige zaak nimmer naar voren is gebracht, dit blijkt althans niet uit het proces-verbaal van de zitting, heeft de voorzieningenrechter in strijd met het beginsel van hoor en wederhoor gehandeld. Reeds hierom moet de aangevallen uitspraak worden vernietigd.
- 4.2 Wat van het vorenstaande ook zij, merkt de Minister daarnaast op in het kader van de onderhavige zaak nimmer het standpunt te hebben ingenomen dat de beoordelingscriteria onduidelijk zijn. Voor zover de Minister dat in een andere zaak wel zou hebben gezegd, dat zo ook is bedoeld en voor zover die opmerking niet gerelateerd was aan de individuele feiten en omstandigheden van die specifieke zaak, is deze onjuist. De bedoelde criteria zijn immers weergegeven in de beleidsregel van de (toenmalige) Minister voor Economische Zaken van 13 oktober 2010, nummer WJZ/9201649 (Stcr, 21 oktober 2010, nr. 16617). In ieder geval kan aan deze opmerking in de onderhavige zaak geen zwaarwegende betekenis worden gehecht, temeer over dit punt ter zitting niet is gesproken. De voorzieningenrechter heeft dit miskend.

Ten aanzien van grief 2

- 4.3 Nog los van de eerste grief heeft de voorzieningenrechter in de aangevallen uitspraak ten onrechte overwogen dat verweerder niet af had mogen zien van het (herhaald) horen van verweerder op zijn bezwaarschrift, nu de door de Minister op dat moment gehanteerde beleidsregels onduidelijk zouden zijn. Dit oordeel is onjuist en wel om de volgende redenen.
- 4.4 Niet in geschil is dat sinds 1973 in zaken als de onderhavige sprake dient te zijn van wezenlijk economisch belang, wil de vreemdeling in aanmerking komen voor inwilliging van zijn verzoek. Wellicht ten overvloede verwijst de Minister hierbij ook naar de uitspraak van uw Afdeling van 29 september 2010, 200908205/1 (LJN: BN9181)), waarin wordt aangegeven dat dit criterium niet is gewijzigd. Alleen concentreert en beperkt het puntenstelsel zich tot hooggekwalficeerde vreemdelingen. De over te leggen stukken die in het wijzigingsbesluit (Wbv) 2011/2 (Stcr, 29 maart 2011, nr. 5302) worden genoemd, komen dan ook grotendeels overeen met de stukken die daarvoor werden verzocht. In de toelichting op de eveneens openbare en in de beschikking en hierboven onder punt 4.2 genoemde beleidsregel van de (toenmalige) Minister van Economische Zaken wordt naar aanleiding van

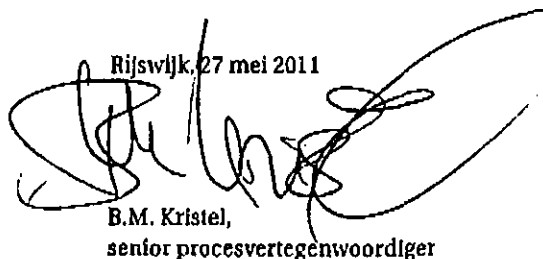
de bedoelde uitspraak van 29 september 2010 aangegeven dat het criterium zal worden toegepast aan de hand van de feitelijke economische situatie. Een vreemdeling die een aanvraag om een verblijfsvergunning met als doel 'arbeid als zelfstandige' indient, meent dan ook kennelijk dat van wezenlijk Nederlands belang sprake is en dient dat met relevante stukken te onderbouwen.

- 4.5 Zoals uit het dossier blijkt is verweerder door de Minister verzocht met stukken te onderbouwen dat in zijn geval sprake is van wezenlijk economisch belang. Nadat door de vreemdeling de stukken zijn overgelegd die wat hem betreft het wezenlijk Nederlands belang onderbouwen; zijn deze stukken aan de deskundige adviseur, te weten de (toenmalige) Minister voor Economische Zaken ter advisering voorgelegd. Al met al was het derhalve voor verweerder, naar het oordeel van de Minister, voldoende duidelijk dat hij met het oog op zijn eigen feitelijke situatie aan moet tonen dat met zijn arbeid als zelfstandige wezenlijk Nederlands belang wordt gediend. Dit moet blijken uit de door de vreemdeling overgelegde stukken. Het is aan de aanvrager om dit aan te tonen, mede gelet op artikel 4:2, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht. Het is in ieder geval niet zo, in tegenstelling tot hetgeen verweerder stelt, dat wezenlijk Nederlands belang wordt aangenomen (enkel) zodra bepaalde stukken worden overgelegd. De voorzieningenrechter heeft dit miskend.
- 4.6 Voor zover, tot slot, de voorzieningenrechter al kon menen dat de Minister tekort is geschoten, had het in de rede gelegen om de rechtsgevolgen in stand te laten. Immers, na de ontvangst van het advies en de publicatie van het Wbv 2011/2 heeft verweerder immers evenmin (aanvullende) stukken overgelegd.

5. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de aangevallen uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweer tegen het besluit van 12 november 2009 ingestelde beroep.

Rijswijk, 27 mei 2011

B.M. Kristel,
senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Rijswijk
Postbus 30120
2500 GC 's-Gravenhage